

**Vilibald
Trčič**

ROJEN 1921. leta v Ljubljani. Izhaja iz delavske družine, po poklicu je ekonomski tehnik, trenutno šef kreditnega oddelka podružnice Ljubljanske banke za kreditiranje stanovalskega in komunalnega gospodarstva v Ljubljani, samostojni svetovalec in predsednik sveta delovne skupnosti v tej TOZD. Je predsednik krajevne organizacije ZRVS, v činu rezervnega kapetana I. klase, »Hinko Smrekar«, kjer aktivno deluje tudi v odboru SLO, kakor tudi v podružnici svoje banke, angažiran pa je tudi v številnih komisijah SZDL.

Obiskal sem ga na delovnem mestu. Bil je na sestanku pri direktorju. Njegova soba je kot vse druge. Pisalna miza polna map in dopisov, polna pravilnikov, med temi tudi o varčevanju in posojilih za stanovanjsko in komunalno gospodarstvo, katerih avtor je Vilibald Trčič, vabil za sejo sveta delovne skupnosti katere predsednik je. Takoj dobiš vtis, da je popolnoma angažiran, da je resnični bančnik, ki jih naša bančna služba še kako potrebuje. Hiti z enega sestanka na drugega, da mora potem svoje delo opravljati tudi izven delovnega časa — popoldan ali zvečer do pozne noči.

Ko stopi v sobo, kjer ga čakam, ugotoviva, da sva stara znanca iz občinskega odbora ZRVS. Izredno vitalen kot vedno, predstavlja v pravem pomenu besede človeka srednje generacije, ki ga je vojna vihra še kako prizadela, bil je aktivist OF, partizan, vojni dopisnik 9. korpusa, da bi 1946. leta ugotovil, da je pravzaprav finančnik.

O priznanju OF, ki ga je letos dobil, pravi: »Mislim, da sem vsaj enkrat v življenju dobil priznanje, ki mi res nekaj pomeni. To priznanje je priznanje za delo v preteklih letih in je nekakšna smernica za nadaljnje delo, ki ga narekuje ZK in ves samoupravni mehanizem, tako na terenu, kjer stanujem, kakor tudi na delovnem mestu. Žal mi je samo to, da v vseh akcijah, kjer aktivno sodelujem, srečujem povsod iste ljudi. Zelo

bi se rad še več angažiral, toda žal je to nemogoče.«

Hitro je odšel nazaj na sestanek. Iz sosedne sobe se slišijo samo številke 273, 371, 429, 434... Smo pač v hiši številke, ki se pretvarjajo v denar. V Vilibaldu Trčiču smo morali izgubiti dobrega publicista in slikarja (za te reči je imel v mladosti izreden posluš in talent, toda ni bilo nikogar, da bi ga v to resno usmeril), dobili pa smo odličnega bančnika in aktivnega družbenopolitičnega delavca...

**Jože
Zagorc**

TA PETINDVAJSETLETNI študent je dokaz, da naša družba daje priznanje tudi mladim za svoja prizadevanja in da sama leta niso več merilo.

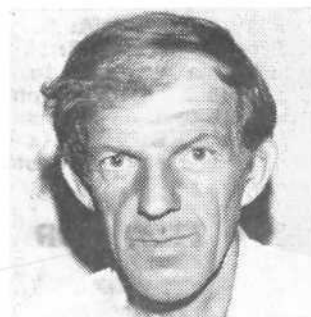
Našel sem ga v Donitu, v Medvodah, kjer dela kot štipendist diplomsko nalogo. Ta naša priznana tovarna bo v svoje vrste dobila kmalu mladega inženirja kemije, na katerega bo vsekakor lahko ponosna.

Jože Zagorc izhaja iz vrst mladinskih funkcionarjev in tistih entuziastov, ki dobro vedo, da bosta pravilna usmeritev in aktivno delo z mladino vzgojila in dala naši socialistični družbi poštene in delovne državljane. Aktivno se ukvarja s taborništvom in z delom na terenu Šerčerjevo. Je član sveta krajevne skupnosti, SZDL, član občinske konference ZMS, bil je dve leti predsednik občinske zveze tabornikov in že pet let starešina najuspešnejšega odreda pri nas, odreda »Dobre volje«, ki je ravno tako letos dobil priznanje OF.

Jože Zagorc se je vedno zavedal, da bo delo z mladino še bolj uspelo, če bodo sodelovali na terenu tudi z ostalimi družbenopolitičnimi organizacijami. To sodelovanje je bilo zaradi tega vedno odlično. Jože Zagorc je mladinec, ki je že pri svojih 22 letih bil popolnoma družbenopolitično angažiran s kar enajstimi funkcijami.

Za priznanje OF pravi, da je to priznanje celotne družbe, družbe ljudi, ki vidijo tudi napore in prizadevanja enega človeka. Nekdo pač mora biti iniciator in nekdo mora imeti vajeti v rokah. Pri vzgoji mladih imaš uspehe, če si sam dober primer in vzor in če si sam mlad. Seveda je takšno visoko priznanje še bolj cenjeno, ker je pri podeljevanju nedvomno strog kriterij in bo to vsekakor pozitivno vplivalo tudi v nadaljnjem delu mladega Zagorca.

**Mihael
Erjavec**

»Vesel sem priznanja, ki mi veliko pomeni, toda zakaj kmetje-borci tudi sicer nismo deležni večjega priznanja naše družbene skupnosti. Kar ne smem pomisliti, da bom s 60. leti dobil 250 dinarjev »pokojnine«, zemlje pa več kot obdelovati zares ne morem. Se dobro da sem zdrav in da ima občina pri davčni politiki razumevanje za nas. V vasi smo že itak ostali samo štirje kmetje,« je hitel pripovedovati.

V NOB se je vključil leta 1941, po požigu Rašice, bil v I. bataljonu Gorenjskega odreda, kot politični delavec poslan v partijski tečaj na Vojško. Nato je bil sekretar krajevnega odbora OF za Medvode. Po vojni je bil najprej predsednik NOO, nato tajnik Kra-

jevnega ljudskega odbora Medvode ter nadalje polnih 18 let odbornik občine Medvode. Za svoje delo je prejel medaljo za hrabrost, orden zaslug za narod II. stopnje ter red dela s srebrnim vencem.

»Veste, lepo je bilo takrat delati z ljudmi, ni bilo hlastanja za denarjem, ki je danes povsem »zastrupilo« ljudi. Poglejte nove stanovalce vasi. Vikende so ogradili z bodečo žico, bojijo se za svoj košček zemlje, toda, ko so gradili, so uničili cesto in iskali pomoč, danes pa te skoraj ne poznajo več. Vse premalo srčne kulture je v naših ljudeh. Denar je pokvaril vse.«

»Sicer pa kmetijstvo v naši vasi nima perspektiv, saj so zemljišča vse preveč raztresena po pobočjih. Mladi se predvsem zaposlujejo v industriji ter ostajajo polkmetje, obenem pa opuščajo slabše površine. Sam imam 23 ha zemlje, katero obdelujeva z ženo Francko. Vem zagotovo, da niti hčerka Francka niti sin Ivan ne bosta ostala na kmetiji.«

Ob slovesu nam je še dejal, da je vedno čutil zadoščenje nad opravljenim delom, saj je vas dosegla v zadnjih letih viden napredek, s skromnostjo in vztrajnim delom pa si je pridobil ugled, ki presega okvire njegove vasi.

**Inž. Marjan
Hostnik**

ZMOTIL sem ga sredi dopoldanskih opravil. Prosta sobota, toda žena je bila v službi in hčerka Lučka se kar ni mogla ločiti od njega. Pravo družinsko vzdušje.

»Priznanje je glede na moje dosedanje delo vsekakor prevelika nagrada. Toda, sem sredi ustvarjalnega dela ter bom v prihodnje opravičil to visoko priznanje,« mi je pričel pripovedovati.

Sicer pa se je inž. Marjan Hostnik nasečil v Medvodah leta 1961 ter se takoj vključil v družbenopolitično delo. Delal je na izredno občutljivem področju kmetijstva in gozdarstva v Kmetijski zadrugi Medvode, kjer je bilo zaradi velikih akcij za socializacijo vasi, arondacije in komasacije potrebno veliko političnega dela. Takrat je bil predsednik sveta za kmetijstvo in gozdarstvo občine Medvode. Kasneje je predvsem delal v Zvezi komunistov kot član občinskega komiteja in sekretar osnovne organizacije Medvode, sedaj pa je predsednik Krajevne konference SZDL Medvode in član mestnega komiteja ZK Ljubljana. Za svoje delo je bil odlikovan z redom dela III. stopnje.

Zaposlen je pri Gozdnem gospodarstvu Ljubljana kot vodja obrata ter se je osebno zelo prizadeval za podporo višinskim kmetijam na medvoškem področju. Razen nekaj kmetij imajo vse povezavo z ostalim svetom z javnimi cestami, saj so v zadnjih letih s pomočjo krajevnih skupnosti Medvode in Topol zgradili kar 25 km cest.

»Moje delo je sedaj osredotočeno predvsem na SZDL. Smatram, da je osnovna naloga SZDL v sedanjem trenutku povezava vseh činiteljev v krajevni skupnosti za res učinkovito krajevno samoupravo. Prizadevati si moramo, da bi SZDL prerasla iz organizacije občanov posameznikov v organizacijo delovnih ljudi. Se vedno je v zavesti občanov, da je SZDL zadolžena samo za izvedbo volitev, tribun, referendumov, dejansko pa je to osnovni povezovalni faktor v krajevni skupnosti. Upam, da bo z novo ustavo precej vprašanj rešenih sistemsko. V naši krajevni skupnosti želimo strokovno poglobiti delo s formiranjem komisij, kamor bi pritegnili mlade strokovnjake, ki jih v Medvodah ne manjka. Nadaljnja naloga je skrb za nenehni razvoj Medvod ob sprejetju srednjeročnega programa razvoja na kar bolj demokratični način. Predvsem bo treba več pozornosti posvetiti željam delavcev iz delovnih organizacij, katerih usklajene programe bi lahko financirale delovne organizacije.«